

Skulpturelle anretninger

Af Maria Bordorff

Lea Guldditte Hestelund og Christine Overvad Hansen, *Dinner for Louise*, 2017. Installation view, Gether Contemporary. Foto: David Stjernholm.

I en udgivelse om melankoliens kulturhistorie, *Den anden føde* (2013), af Daniel Birnbaum og Anders Olsson, trækkes tråde mellem fordøjelsesapparatet og den moderne opfattelse af kunstneren som et afvigende menneske. Kunstneren er ikke tilfreds med den gængse orden og søger en anden, ukendt «føde». Måltidet står som billede på kulturens sakrosankte regelsystem, fra hvilket kunstneren tager afstand, lydet det.

Jeg genlæste bogen for nyligt og kom til at tænke på, at det tankesæt jo forløser sig på ret konkret vis i Lea Guldditte Hestelund og Christine Overvad Hansens første galleriudstilling, *Dinner for Louise*, på Gether Contemporary. En installation i form af et middagstableau er det centrale element, og «maden», der serveres, en række mindre skulpturværker, er så at sige føden for et andet, mere åndeligt fordøjelsesapparat.

At middagen er en hyldest til Louise Bourgeois og den kunstneriske og feministiske afvigelse fra kulturens regelsystemer, hun står for, er klart. Ligesom Bourgeois udfordrede den modernistiske skulptur med antropomorfe former på grænsen af genkendelighed, leger Hestelund og Overvad med objekternes familiaritet og bruger fremmedgørelsen til at flytte forudindtagede blikke mod noget andet og ukendt. Det understreges med titlerne, som virker lige dele didaktiske og poetisk afsporende.

Udstillingen er scenografisk enkel og stramt gennemkomponeret med det spinkle langbord placeret midt i rummet. Et bourdeaux væg-til-væg gulvtæppe giver tyngde og *grunder* måske ligefrem den besøgende lidt. I hvert fald kommer fokus ned i højde, og rummet virker mindre galleri-klinisk.

Lea Guldditte Hestelund, *Zealous (I bet you hope this is about you)*, 2017. Marmor, silikone. Foto: David Stjernholm.

På bordet ligger de skulpturelle «anretninger» i marmor, latex, bronze og glas. De ligner redskaber eller brugsgenstande af en art, men funktionen fremstår diffus. Flere af dem poserer, meget delikat, på stykker af skind og pels og demonstrerer de to kunstneres kyndighed og kækhed ud i materialebearbejdelse – for eksempel en nakkestøttelignende ting i bronze på et bleget stykke lammeskind eller en slags stødtand i marmor med sort silikone. Blandingen af klassiske skulpturmateriale og industrielle materialer giver værkerne en queer note, ret lækkert. Samspillet, skulpturerne imellem, får mig til at tænke, at udstillingen ligner en uddybelse af de to kunstneres samarbejde.

Hestelund og Hansen, *Dinner for Louise*, 2017. Installation view, Gether Contemporary. Foto: David Stjernholm.

Og måske var det netop som duo-statement, at Hestelund og Overvad bar farvekoordinerede outfits på åbningsaftenen – om ikke andet understregede det udstillingens performative karakter. Foruden at indbyde til, at man sætter sig ved bordet, er det vist meningen, at galleristen, som en anden patriarkalsk figur, til dagligt skal have arbejdsplads for bordenden.

På et formmæssigt plan er denne hilsen på tværs af generationer sympatisk og interessant, og kunstnernes nutidige *take* på et avantgardistisk skulpturbegreb er herligt. *Dinner for Louise* er en cadeau til en kunstner, der bliver ved med at være en inspiration for eftertidens skulpturarbejde, og middagstableauet fungerer godt som iscenesættelse. At Gether Contemporary har til huse i den gastronomiske højborg, Kødbyen, udfolder jo i øvrigt en ret skæg stedspecificitet.

Desværre lukker udstillingen sig også lidt om sig selv i den forstand, at man let får arkiveret den som kunsthistorisk meta af slagsen, som bestemt er sjov, men som ikke gør så meget derudover. Lægger man dertil den formidlingsmæssige indramning, som placerer skulpturværkerne i et opgør med den passive repræsentation af kvindekroppen, «det domesticerede rum og dets stereotype associering med det feminine», som også er Bourgeois’

70er-feministiske kontekst, forstærkes indtrykket. Man savner tydeligere at mærke kunstnernes eget presserende incitament til at invitere Bourgeois på middag i Kødbyen – ud over at det selvfølgelig altid er relevant og vigtigt at hylde historiens store, kvindelige kunstnere.

